

عنوان مقاله:

فرآیند همگرایی اروپا با رویکرد نوکارکردگرایی

محل انتشار:

پژوهشنامه تاریخ، سیاست و رسانه، دوره 5، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

سید داوود حسینی - دانش آموخته کارشناسی ارشد علوم سیاسی، گروه علوم سیاسی و روابط بین الملل، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در تبیین علل و عوامل همگرایی اتحادیه اروپا نظریه های مختلفی مطرح شده است. بعضی از این نظریه ها معلول مستقیم تجربه همگرایی اروپا در دهه ۱۹۵۰ و ۱۹۶۰ بوده اند. هریک از این نظریه ها تحلیل متفاوتی و حتی متعارض از ماهیت ساختاری و نهادی همگرایی اروپا و شرایط سیاسی، اجتماعی و اقتصادی لازم و مساعد برای تثبیت، تداوم و توسعه این فرآیند ارائه می دهند، در این میان نظریه نوکارکردگرایی بیش از دیگر نظریه ها به فهم مسئله کمک می کند، چرا که بسیاری از مفروضات و فرضیه های خود را از تجربه مستقیم فرآیند همگرایی در اروپا اقتباس کرده است. حال در این پژوهش به بحث در ارتباط با عوامل موثر بر همگرایی اروپا و همچنین این سوال که چرا کشورها به اراده خویش حاکمیت خود را محدود ساخته و آن را به یک مرکز فراملی واگذار می کنند، از طریق روش توصیفی-تحلیلی و با کمک گرفتن از منابع اسنادی - کتابخانه ای انجام شده، می پردازد. درنهایت نتایج پژوهش حاکی از آن است که از یک سو احزاب، نخبگان و گروه های ذینفع و از سوی دیگر فشارهای بیرونی و محیطی و همچنین سیاسی شدن و تسری گام به گام، از جمله عوامل موثر بر همگرایی اتحادیه اروپا می باشند.

کلمات کلیدی:

نوکارکردگرایی، همگرایی، اتحادیه اروپا، اروپا، تسریب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1840983>

